

Georges Simenon, *Maigret et le clochard*
MAIGRET™ *Maigret et le clochard* Copyright © 1963 Georges Simenon
Limited (a Chorion company). All rights reserved.
Maigret și vagabondul Copyright © 2011 Georges Simenon Limited
(a Chorion company). All rights reserved.

This edition was published in 2011.
GEORGES SIMENON™ Georges Simenon Family Rights Limited. All rights
reserved.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © by Thomas McGowan

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

SIMENON, GEORGES
Maigret și vagabondul / Georges Simenon ; trad.: Nicolae
Constantinescu. – Iași : Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-2266-5

I. Constantinescu, Nicolae (trad.)

821.133.1(493)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Georges
SIMENON

Maigret
și vagabondul

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2011

François Keller nu se bărbierise pentru această ocazie și nu să străduise să-și aranjeze toaleta. Avea obrazii năpădiți de o barbă de doi-trei centimetri, pe care o tăia, probabil, din cînd în cînd, cu foarfeca. Părul de la tîmple începuse să dispară și privirea era neutră, indiferentă.

— El e?

Ea ținea documentul cu o mîină care tremura puțin și se aplecă să vadă mai bine. Era probabil mioapă.

— Nu așa mi-a rămas în amintire, dar sînt aproape sigură că e el.

Se aplecă și mai mult.

— Cu o lupă, aș putea... O clipă! Mă duc să aduc una...

Lăsă cartea de identitate pe o măsuță, ieși din cameră și reveni după cîteva minute cu o lupă.

— Avea o cicatrice mică, dar adîncă, deasupra ochiului stîng. Uitați! Nu se vede foarte bine în fotografia asta, dar mi se pare că e aici. Uitați-vă...

Maigret se uită și el cu lupa.

— Îmi amintesc atît de bine fiindcă s-a rănit din cauza mea. Într-o duminică, ne plimbam la țară. Era foarte cald și, la marginea unui lan cu grîu, erau o mulțime de maci. Am vrut să mă duc să-i culeg. Lanul era înconjurat cu sîrmă ghimpată. Aveam vreo opt ani. Tata a depărtat sîrmele ca să pot trece. Ținea sîrma de jos cu piciorul și stătea aplecat în față. E ciudat că am reținut atît de bine scena, în timp ce multe alte

lucruri le-am uitat! Probabil că i-a alunecat piciorul și sârma, destinzându-se, s-a ridicat brusc și l-a lovit peste față. Mama se temea să nu-i fi fost atins ochiul. Îi curgea mult sînge. Ne-am dus la o fermă să cerem apă și să facem un pansament. A rămas cu cicatricea...

În timp ce vorbea, se uita întruna la Maigret cu îngrijorare și s-ar fi putut crede că întîrzia momentul în care acesta avea să-i aducă la cunoștință motivul precis al vizitei sale.

— I s-a întîmplat ceva?

— A fost rănit noaptea trecută, tot la cap, dar medicii nu cred că viața îi e în pericol.

— S-a întîmplat la Paris?

— Da. Pe malul Senei. Cel sau cei care l-au atacat l-au aruncat apoi în apă.

Maigret se uita la ea cu atenție, pîndindu-i reacțiile, iar ea nu se sustrăgea acestei priviri.

— Știți cum trăia tatăl dumneavoastră?

— Nu chiar.

— Ce vreți să spuneți?

— Cînd ne-a părăsit...

— Mi-ați spus că aveți treisprezece ani. Vă amintiți plecarea lui?

— Nu. Într-o dimineață, nu l-am mai văzut în casă și, întrucît eram mirată, mama m-a anunțat că plecase într-o călătorie lungă.

— Cînd ați aflat unde era?

— După cîteva luni, mama mi-a spus că era în Africa, în savană, unde îi îngrijea pe negri.

— Era adevărat?

— Presupun că da. De altfel, mai târziu, niște oameni care l-au întâlnit acolo ne-au vorbit despre el. Locuia în Gabon, undeva la sute de kilometri de Libreville.

— A stat mult acolo?

— În orice caz, câțiva ani. La Mulhouse, unii îl considerau un fel de sfânt. Alții...

Maigret așteptă. Ea ezită.

— Alții îl considerau exaltat, pe jumătate nebun...

— Și mama dumneavoastră?

— Cred că mama se resemnase o dată pentru totdeauna.

— Ce vîrstă are acum?

— Cincizeci și patru de ani. Nu, cincizeci și cinci. Știu acum că el i-a lăsat o scrisoare, pe care ea nu mi-a arătat-o niciodată, în care o anunța că probabil nu se va mai întoarce și că nu se împotriva divorțului.

— Și ea a divorțat?

— Nu. Mama e foarte catolică.

— Soțul dumneavoastră știe toate astea?

— Bineînțeles. Nu i-am ascuns nimic.

— Nu știați că tatăl dumneavoastră s-a întors la Paris?

Ea clipi iute și puțin lipsi să nu mintă. Maigret era sigur de asta.

— Da și nu. Nu l-am revăzut niciodată cu ochii mei. Eu și mama nu eram sigure. Totuși, cineva de la Mulhouse i-a vorbit despre un om-sandvici, întâlnit pe bulevardul Saint-Michel, care semăna

în chip ciudat cu tatăl meu. Era un vechi prieten al mamei mele. Se pare că, atunci când a rostit numele François, omul a tresărit, dar, pe urmă, s-a prefăcut că nu-l recunoștea.

— Nu v-ați gândit nici una să anunțați poliția?

— La ce bun? Și-a ales singur destinul... Probabil că nu era făcut să trăiască cu noi.

— Nu v-ați pus întrebări despre el?

— Am vorbit de câteva ori despre asta cu soțul meu..

— Și cu mama?

— Evident, i-am pus întrebări înainte și după căsătorie.

— Care e părerea ei?

— Greu de spus așa, în câteva fraze. Îl deplînge. Și eu... Deși mă întreb uneori dacă nu e mai fericit așa.

Apoi, mai încet, cu o oarecare jenă, adăugă:

— Există oameni care nu se pot adapta la viața pe care o ducem. Pe urmă, mama...

Se ridică, nervoasă, merse pînă la fereastră, privi un moment afară și se întoarse din nou cu fața.

— N-am de ce s-o vorbesc de rău. Are și ea părerea ei despre viață. Presupun că fiecare o are pe-a lui. Cuvîntul „autoritară” e exagerat, dar ține totuși ca lucrurile să se facă după dorința ei.

— După plecarea tatălui dumneavoastră, v-ați înțeles bine cu ea?

— Mai mult sau mai puțin. Am fost totuși fericită să mă căsătoresc și...

— Și să scăpați de autoritatea ei?

— Cam așa ceva.

Zîmbi.

— Nu e deloc ceva foarte original și multe fete sînt în aceeași situație. Mamei mele îi place să iasă, să primească lume, să întâlnească personaje importante... La Mulhouse, la ea acasă se adunau toate notabilitățile orașului.

— Chiar și cînd era tatăl dumneavoastră?

— Da, în ultimii doi ani.

— De ce ultimii doi?

Își aminti de lunga convorbire telefonică a doamnei Maigret cu sora ei și îi era puțin necaz că primea aici mai multe informații decît avea să afle soția lui.

— Pentru că mama moștenise averea mătușii sale. Înainte, duceam o existență destul de simplă, într-o casă modestă. Nu locuiam nici măcar într-un cartier înstărit. Pacienții tatălui meu erau mai ales muncitori. Nimeni nu se aștepta la moștenirea asta. Ne-am mutat... Mama a cumpărat o reședință particulară, lângă catedrală, și n-a deranjat-o deloc că deasupra portalului se găsea un blazon sculptat.

— Ați cunoscut familia tatălui dumneavoastră?

— Nu. I-am văzut doar fratele, de cîteva ori, înainte să moară în război, în Siria, dacă nu mă înșel. În orice caz, nu în Franța.

— Tatăl, mama lui?

Se auziră din nou glasuri de copii, dar ea nu le mai dădu atenție și răspunse:

— Mama lui a murit de cancer când tata avea vreo cincisprezece ani. Tatăl lui era antreprenor de tâmplărie și lemn de construcție. Mama spunea că avea vreo zece muncitori. Într-o dimineață, pe când tata era încă student, a fost găsit spânzurat în atelier și s-a descoperit că era în pragul falimentului.

— Tatăl dumneavoastră și-a putut termina totuși studiile?

— Lucrând la un farmacist.

— Cum era?

— Foarte blînd. Știu că asta nu prea răspunde întrebării pe care mi-ați pus-o, dar e cea mai puternică impresie care mi-a rămas. Foarte blînd și puțin trist.

— Se certa cu mama dumneavoastră?

— Nu l-am auzit niciodată ridicînd glasul. E adevărat că, atunci când nu era în cabinetul lui, își petrecea cea mai mare parte a timpului vizitîndu-și bolnavii. Îmi amintesc că mama îi reproșa că nu se îngrijea deloc de el, că purta mereu același costum necălcat, că stătea uneori și cîte trei zile fără să se bărbierească. Eu îi spuneam că mă înțepa cu barba când mă săruta.

— Presupun că nu știți nimic despre relațiile tatălui dumneavoastră cu confrății lui?

— Știu doar ce mi-a spus mama. Numai că, în cazul ei, e greu să faci diferența între ce e